

11498 - Мубориза бо фикру хаёлҳои зино

савол

Чӣ бояд кард, агар мусалмонзанро фикрҳои зино фаро гирад?

Ҷавоби муфассал

Фикр кардан дар бораи зино метавонад ду навъ бошад:

Навъи аввал:

Вақте ки ин танҳо хаёли гузаро ва нопойдор бошанд (*яъне андешаҳои, ки танҳо аз зехн мегузаранд, бе он ки ба ирода ва қарор табдил ёбанд*). Барои чунин хаёлҳои инсон гунаҳкор намешавад, аммо беҳтар аст, ки ҳарчи зудтар худро аз онҳо раҳо созад, то ин фикрҳои ӯро ба мароҳили минбаъда набарад.

Навъи дувум:

Вақте ки ин хаёлҳои устувор ва бо азму иродаи инсон пайваст бошанд. Дар чунин ҳолат, бояд ҷавран чора андешид ва бо роҳҳои зерин онҳоро ислоҳ кард:

1. Ҷиддан фикр кардан дар бораи издивоҷ, зеро издивоҷ муҳофизати шаръӣ ва табиӣ мардунани мусалмон аз зино мебошад.
2. Рӯза доштан, агар имкони издивоҷ надошта бошад.
3. Мардунани мусалмон бояд бо тиловати Қуръон, намози нафл ва дигар ибодатҳои байни худ ва Аллоҳ барои тақвият додани имони худ талош бикунанд.
4. Интиҳои дӯстони хуб. (*Зеро дӯстони хуб инсонро аз ҳаром дур месозанд ва ба қорҳои нек раҳнамун мешаванд*).
5. Дури ҷустан аз ҳар чизе, ки шаҳватро бармеангезад, ки бориштарини он нигоҳ кардан ба

чизҳои ҳаром аст.

6. Ба ёд овардани оқибатҳои талхи зино, ҳам дар дунё ва ҳам дар охираат. Паёмадҳои бади онро ҳаргиз бо лаззати муваққатие, ки зинокор дар он лаҳза эҳсос мекунад, наметавон муқоиса кард.